

Z OBSAHU	Výchova k naději. Katecheze papeže Františka	04
	Mučedníci komunismu: Sestra Maria Teodora Witkowská CSSE	05
	Fatima: Šesté zjevení Panny Marie	06
	Existuje rozumná alternativa? Předvolební zamyšlení	10

TRADICE OTCŮ

Z kázání svatého opata Bernarda (1090–1153)

Jaký je to výhonek z kořene Jesse, jaký květ, na němž spočinul Duch Svatý. Panenská Bohorodička je ten výhonek, květ je její Syn... Ó Panno, něžný výhonku, do jaké výše pozvedáš svůj svatý vrcholek! Až k tomu, který sedí na trůně, až k Pánu vznešenosti. A není divu, vždyt' také do hloubi noříš kořeny pokory. Jsi skutečně nebeská rostlina, dražší než ostatní, svatější než všechny jiné! Jsi opravdu strom života, který jediný byl hoden nosit plod spásy! (...)

Královská Panna je cestou, po které Spasitel přišel, když vystoupil z jejího lůna, jako ženich ze své svatební komnaty. Držme se tedy této cesty a snažme se, milování, také my po ní vystupovat k tomu, který k nám po ní sestoupil, a skrze ni dojít k milosti toho, který skrze ni přišel do naší bíd.

Kéž máme skrze tebe přístup k Synovi, ty blažená, která jsi našla milost, rodičko života, matko spásy, aby nás skrze tebe přijal ten, který skrze tebe nám byl dán. Ať tvá neporušenost omluví u něho vinu našeho porušení a pokora Bohu milá získá milost pro naši pošestilost. Tvá nesmírná láska kéž přikryje množství našich hříchů a tvá velebená plodnost se stane zdrojem plodnosti našich zásluh. Paní naše, prostřednice naše, zastánkyně naše, se Synem svým nás smiř, Synu svému nás doporuč, k Synu svému nás uveď. Dopřej nám, ty požehnaná, pro milost, kterou jsi našla, pro vyvolení, které sis zasloužila, pro milosrdenství, které jsi zrodila, aby ten, který tvým prostřednictvím uznal za vhodné stát se účastníkem naší slabosti a ubohosti, také nás na tvou přímluvu učinil účastníky své slávy a blaženosti; Ježíš Kristus, tvůj Syn, náš Pán, který je nade vším, velebený na věky.

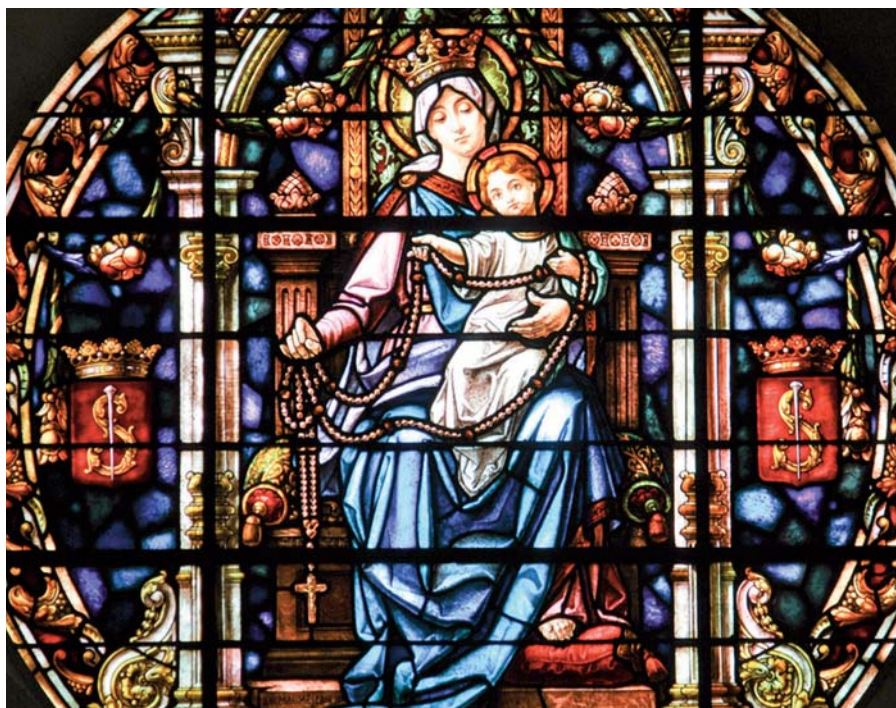

Foto: Flickr, Lawrence OP (CC BY-NC-ND 2.0)

Růženec, nástroj Božího pokoje

Když v březnu letošního roku byli na střední audienci v Římě ministranti z pražské arcidiecéze, v krátkém setkání jim řekl papež František: „*Aby se všichni mladí lidé modlili růženec. Je to v těchto časech potřeba.*“ Všichni víme, že taková výzva z úst různých papežů nezazněla poprvé. Dalo by to chvíli práce spočítat, kolikrát zazněla výzva k modlitbě svatého růžence ze strany Kristových náměstků. Od papeže Pia V., který stanovil definitivní podobu růžence v roce 1569 a brzy poté byla zavedena památka Panny Marie Růžencové na paměť vítězství nad Turky v námořní bitvě u Lepanta (7. října 1571), až po současného papeže Františka. V dějinách byla duchovními autoritami tato výzva mnohokrát opakována a modlitba svatého růžence doporučována.

Vůbec to ničemu nevádí, protože mnoho i dobrých výzev v životě nepřijmeme napoprvé. Platí to i o této modlitbě. Modlitba svatého růžence není pro většinu věřících hned snadná. Vzpomínám, kolik let uběhlo třeba i v mém životě, než se stal růženec nedílnou součástí mých dnů. Od dětských let, kdy pro mě byla společná modlitba růžence v naší rodině v postní době jen dvakrát za týden příliš dlouhá a nezáživná. Jak jsem si i jako bohoslovec musel zvykat na každodenní růženec. A to vůbec nehodnotím, zda byla moje modlitba soustředěná a rozjímavá. Zkrátka objevit růženec, to chce čas a trpělivost.

Je tu však ještě i jiný pohled. K čemu směřovat tuto modlitbu? Dalo by se říci,

Dokončení na str. 3

Foto: Církev.cz / Catholic Church in England and Wales (CC BY-NC-SA 2.0)

Čeští věřící přijali sochu Panny Marie Fatimské

Čeští a moravští věřící přijali v portugalské Fatimě sochu Panny Marie, která v těchto týdnech putuje po České republice. Stalo se tak po mši svaté u příležitosti národní pouti k 100. výročí fatimských zjevení.

Mezinárodní mši svatou pro tisíce poutníků z celého světa slavil Mauro kardinál Piacenza z Vatikánu. Českou republiku zde zastupovalo více než 1300 věřících, z toho stovka kněží a řada biskupů v čele s Dominikem kardinálem Dukou.

Právě český primas převzal od rektora zdejšího poutního místa Carlose Cabecin-hase sochu Panny Marie Fatimské. Jako poděkování zanechal kardinál Duka ve Fatimě kopii Pražského Jezulátka.

„Prosím, aby vám Bůh udělil všechny milosti pro váš život,“ řekl českým poutníkům P. Cabecinhas. „Ať je vaše země naplněna hlasem evangelia. Panna Maria, která představuje své Neposkvrněné Srdce jako útočiště hříšníků, ať je místem, ve kterém se všichni scházíme a zakoušíme Boží milost a jeho světlo. Ať je pro vaši zemi a pro vaši diecézi tato socha a zvěst Panny Marie silným okamžikem a útočištěm pro vás a pro vaši Církev.“

Jak uvedl pražský arcibiskup, současná pouť je již druhým děkovným národním putováním. „V prvním jsme děkovali za návrat svobody. Dnes děkujeme za to, že v této svobodě vyrostla nová generace,“ řekl. Připomněl také přítomnost sochy Panny Marie Fatimské v ČR v roce 1967, kdy ji českoameričtí poutníci předali Františku kardinálu Tomáškoví. Jen o několik měsíců později přišlo Pražské jaro.

Socha v těchto týdnech putuje po českých a moravských diecézích. Její cesta začala v den památky Panny Marie Bolestné, 15. září 2017, v pražské katedrále a skončí na poutním místě Českomoravská Fatima v Koclířově u Svitav na svátek Panny Marie Růžencové, 7. října 2017.

Církev.cz

Pastýřský list k výročí Fatimy

K 22. neděli v mezidobí zveřejnili čeští a moravští biskupové pastýřský list k výročí fatimských zjevení a zářijové národní pouti na toto portugalské místo.

V listu mimo jiné píšou: „Je až obdivuhodné, jak jsou lidské dějiny protkány zjeveními a nadpřirozenými znameními, která přímo vstupují do lidského života, provázejí putování světa a překvapují věřící i nevěřící. Tyto úkazy, které nemohou být v rozporu s obsahem víry, musí směřovat k ústřednímu bodu Kristovy zvěsti: k lásce Otce, která vede lidi k obrácení a dává jim milost, aby se mu zcela oddali se synovskou důvěrou. (...)

Panna Maria vyzvala k pokání za neúctu, rouhání a lhostejnost, kterými je Bůh ve světě urážen. Znovu tak zdůrazňuje slova, jimiž Kristus začal své veřejné působení: ‚Obrátte se a věřte evangelium!‘ (Mk 1,15). Obrácení není totiž jen počátkem naší víry, ale neustálou potřebou a žitou formou víry. Jen když se budeme neustále odvracet od hříchu, jehož přítomnost na tomto světě trvá a vyžaduje stálé úsilí se mu vzpírat – a to skutky lásky a milosrdenství –, máme šanci proměnit svět.

Fatimské poselství nás vyzývá, abychom měli odvahu měnit svět k lepšímu podle Kristova příkladu. Je to také naše výzva, výzva vašich pastýřů – biskupů vám všem: dětem a mládeži na začátku školního roku, rodinám, farnostem. Mějme odvahu měnit svět k lepšímu!“

Církev.cz

Kardinál Versaldi: Katolické školy nejžádanější v nekřesťanských mimoevropských zemích

V tiskovém středisku Svatého stolce se 22. září novinářům představila nadace na podporu katolického školství *Gravissimum educationis*, kterou před dvěma lety založil papež František přesně půl století po vydání stejnojmenné Deklarace o křesťanské výchově Druhého vatikánského koncilu. Nadace působí při Kongregaci pro katolickou výchovu, jejíž prefekt Giuseppe kardinál Versaldi novináře upozornil, že katolický styl výuky v církevních institucích je ve světě stále žádanější, bohužel s výjimkou Evropy.

„Ve světě je více než 216 tisíc katolických škol všech stupňů, které navštěvuje 60 milionů žáků a studentů různé víry a etnické příslušnosti. Nejpočetněji jsou mezi nimi zastoupeni Afričané s více než 24 miliony zapsaných dětí a mladých lidí, dále obyvatelé Ameriky, Asie a konečně Evropy s necelými devíti miliony studentů. V nekřesťanských a mimoevropských zemích se katolické školy paradoxně těší větší úctě a vážnosti. Zatímco v některých západních zemích počet zápisů ubývá, na celosvětové úrovni zaznamenáváme stálý nárůst,“ zmínil kardinál Versaldi.

RaVat

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@rcmonitor.cz nebo na internetových stránkách <http://rcmonitor.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zaslání zpráv e-mailem. Dále nás najdete na <http://www.facebook.com/ResClaritatisMonitor>. Periodikum je distribuováno zdarma a lze je v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 24 Kč, což za rok činí 576 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplatí. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Svatý otec k trapistům: Kontemplativní život je výrazem lásky k Bohu

„Děkuji Pánu za nenahraditelnou přítomnost mnišských komunit, které jsou ustavičnou pobídkou k hledání ‚toho, co pochází shůry‘, aby bylo možné ve správné míře žít pozemskými skutečnostmi“ – řekl Svätý otec účastníkům generální kapituly trapistického řádu, tedy cisterciáků přísné observance (zkratka O.C.S.O.); řádu, který vznikl reformou cisterciáckého řádu v roce 1664 ve Francii, působí ve 171 klášteře čtyřech kontinentů (Evropa – 95, Amerika – 35, Afrika – 22, Asie – 17, Blízký východ – 2). Celkem 1631 mužů a 1534 žen. U nás je mužský klášter v Novém Dvoře (mezi Plzní a Karlovými Vary) a ženský v Poličanech u Křečovic.

V Klementinském sále Apoštolského paláce se sešlo 230 mnichů a mnišek. Svätý otec poukázal na tři požadavky mnišského života v dnešní době: ustavičnou modlitbu, střídmost a jednotu v lásce. „Váš kontemplativní život je výrazem vaší lásky k Bohu a odrazem lásky, jež objímá celé lidstvo,“ řekl. „Nejde o nějakou ‚profesionálnost‘ v negativním smyslu slova, nýbrž o zamilovanost do modlitby, takže věrnost praktikám a normám, které ji regulují a udávají její směr, není účelem, nýbrž prostředkem růstu osobního vztahu s Bohem. Taktó se stanete učiteli a svědky, kteří přinášíjí Bohu obět chvály a přimlouvají se za potřeby a spásu lidu. Zároveň jsou vaše kláštery privilegiovaným prostorem pravého pokoje a ryziho štěstí, které může darovat jedině Bůh, naše bezpečné útočiště.“

„Váš řád prožil v různých dějinných peripetiích časy příznivé i těžké; nicméně vždycky vytrval ve věrnosti následování Krista k slávě Boží a ku prospěchu lidí. V brázdě této svojí duchovní tradice budete moci nahlédnout aktuální situaci svého řádu s jeho světly i stíny a v novosti Ducha odvážně objevit nové možnosti a příležitosti k dosvědčování svého charismatu v nynější Církví a nynějším světě,“ uzavřel papež František svojí promluvu. Spolu s požehnáním pak požádal o modlitbu za sebe.

Ra Vat

Další zprávy najdete na internetových stránkách <http://rcmonitor.cz>.

Dokončení ze str. 1

ke všemu, co prožíváme jako jednotlivci, rodina, Církev i svět. Při dějinném pohledu můžeme objevit ještě jeden posun. Můžeme vypořadovat, že až téměř do poloviny 20. století měl růženec jakýsi bojový charakter, jak to třeba dosvědčuje památný nápis v Dóžecím paláci v Benátkách jako reakce na zmíněnou vítěznou bitvu u Lepanta: „Nikoli statečnost, nikoli zbraň, nikoli vojevůdci, ale Panna Maria Růžencová z nás udělala vítěze.“ Podobná vítězství skrze modlitbu svätého růžence se v dějinách opakovala. Ale postupně od poloviny minulého století a čím dál tím častěji je tato modlitba stavěna do souvislosti s mírem a Božím pokojem. Svätý papež Jan Pavel II. růženec už nepovažoval za zbraň, ale spíše za sílu a za nezanedbatelný zdroj pro život! Jistě všichni vnímáme, že i dnešní doba je svým neklidem podobná době papežů, kteří v předcházejících staletích vyzývali k modlitbě růžence. Ale nemusíme přitom myslet hned na vítězství, protože velká touha po vítězství může vést až k napětí, nevráživosti a potyčkám, jak to můžeme vidět nejen na některých fotbalových zápasech. Domnívám se, že by byla škoda zůstat dnes u modlitby svätého růžence jen u tohoto prvotního pojetí růžence jako zbraně. Velmi pěkně to vyjádřil jiný svätý papež Jan XXIII.: „Všichni jsme Církev. Odhodlaně kráčeíme s růžencem v těžkostech, v protivenstvích a bouřích.“

Stojíme znovu na prahu dalšího Růžencového měsíce, měsíce října. Pokusme se, jak je to každému možné, postavit na první místo, před mnohé dobré a potřebné úmysly, při této modlitbě touhu po vnějším i vnitřním míru a nalezení zdroje. A třeba právě toto nám pomůže zase pokročít dál ve vztahu k Bohu i Panně Marii.

Mons. Josef Nuzík

pomocný biskup olomoucký a generální vikář arcibiskupa olomouckého

SLOVO KNĚZE

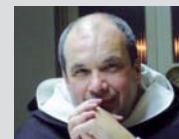
Monitor vznikl před třinácti lety, před slavností svätého Václava. Tehdy jsme hlavního patrona českého národa prosili o přimluvu a ochranu pro nový katolický čtrnáctideník. Naše prosby byly vyslyšeny. Monitor přes různé těžkosti vychází stále a věřím, že je to i díky Václavově pomoci.

Český kníže – mučedník je mi z mnoha důvodů blízký. Jeho víra, odvaha, státnická prozíravost, dobré a soucitné srdce, zbožnost... To vše je inspirující a povzbuzující. Vidíme, že ani délka pozemské části života není rozhodující. Zemřel mladý, ale jeho vláda tak získala nadčasový rozměr. Je nyní sjednocen s Kristem ve slávě a jeho služba české zemi a českému národu je účinnější, než když vládl z pražského hradu. Kolikrát již zasáhl v náš prospěch? Kdo to může spočítat? Mnoho Čechů se i dnes spontánně obrací k svätému Václavovi, když naší vlasti hrozí újma. To ostatně našlo hluboký výraz ve Svatováclavském chorálu, naší bývalé hymně.

Že dnes o hrozby není nouze, vidí asi každý sám. Oslabená katolická víra, krize manželství a rodiny, neúcta k lidskému životu a vymírání národa – to jsou vnitřní problémy. Ale je tu i ohrožení zvenčí. Jednak muslimští násilníci a teroristé, a pak plíživá měkká totalita, kterou prosazují elity EU. Za tučné dotace z Evropských fondů dopouštíme omezování státní suverenity a svobody, a stále více „skáčeme, jak Brusel píská“. Kdyby alespoň „pískal“ nějakou pěknou písničku, ale ono se to nedá ani poslouchat: „manželství“ dvou mužů či dvou žen, „právo“ na potrat, „rozšíření“ počtu pohlaví a „právo“ na jejich volbu, multikulti, kvóty, žárovky, vakcíny... a teď hezky tancujete.

Antropologická revoluce a kulturní marxismus zatím vítězí. Zdařil se jim naplánovaný pochod institucemi a většinu z nich ovládají. Prostřednictvím orgánů EU a hlavních médií postupují dál. Radostná zpráva křesťanů je, že nemají šanci. Svätý Václav šel za Kristem a vedl národ za Kristem. Naše spojení s Kristem zůstává živé a nezlomné.

fr. Pavel Maria OP

fr. Pavel M. Mayer OP,
rektor baziliky a strážce
hrobu sväté Zdislavy

VÝCHOVA K NADĚJI

Katecheze papeže Františka na generální audienci

Nicola Fumo: Kristus padá pod křížem (1698). Foto: Wikipedia, Luis Garcia (Zaqarbal) (CC BY-SA 2.5)

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Tématem dnešní katecheze je výchova k naději. Proto budu oslovovat zpříma – tebe – s představou, že mluvím jako vychovatel, jako otec k mladému člověku nebo ke komukoli, kdo je otevřen poučení. Přemýšlej tam, kam tě Bůh zasadil, doufej! Vždycky doufej!

Nepodléhej noci

Nepodléhej noci: pamatuj, že primární nepřítel, jehož je třeba podrobit, není mimo tebe, je uvnitř. Nedávej tedy prostor trpkým a temným myšlenkám. Tento svět je prvním zázrakem, který Bůh učinil a vložil do našich rukou milost nových divů. Víra a naděje jdou pospolu. Věř v existenci pravd vyšších a krásnějších. Důvěřuj v Boha Stvořitele, v Ducha Svatého, který všechno přivádí k dobru, do náručí Krista, který očekává každého člověka na konci jeho života; věř, on tě očekává. Svět kráčí díky mnoha lidem, kteří razili cesty, stavěli mosty, snili a věřili, třebaže kolem sebe slyšeli posměšná slova.

Nemyslete si, že boj sváděný tady na zemi je zcela zbytečný. Na konci života nás neočekává ztroskotání: tepe v nás

semínko absolutna. Bůh neklame, zasadil do našich srdcí naději, kterou nechce depat frustracemi. Všechno se rodí, aby vykvetlo ve věčném jaru. Také Bůh nás stvořil, abychom vykvetli. Připomínám si tady onen dialog, ve kterém dub pravil mandloňi: Pověz mi o Bohu. A mandloň vykvetla.

Nebuď uvězněn ve svých pochybeních. Syn Boží přišel i kvůli tobě. A kdybys v budoucnu pochybil znovu, neboj se a povstaň! Víš proč? Protože Bůh je tvůj přítel.

Kdekoli jsi, tvoř

Kdekoli jsi, tvoř! Jsi-li na dně, povstaň! Nezůstávej padlým, vstaň, nech si pomoci, abys stanul na nohou. Sedíš-li, dej se na cestu! Ochromuje-li tě nuda, vyžeň ji dobrými skutky! Cítíš-li se prázdným či demoralizovaným, pros Ducha Svatého, aby tou nicotu znovu naplnil.

Vytvářej pokoj mezi lidmi a nenaslouchej hlasu, který rozsévá nenávist a roz-

dělení. Nenaslouchej takovým hlasům. Lidské bytosti, jakkoli se od sebe liší, byly stvořeny, aby žily spolu. Uprostřed neshod měj strpení; jednoho dne zjistíš, že každý je nositelem zlomku pravdy.

Měj rád lidi

Měj rád lidi. Měj je rád jednoho po druhém. Respektuj cestu všech, přímou či krkolomnou, vždyť každý má k vyprávění svůj příběh. I každý z nás má svůj vlastní příběh. Každé dítě, které se rodí, je příslibem života, který opět ukazuje, že je silnější než smrt. Každá láska, která vzniká, je proměňující mocí, která prahne po štěstí. Ježíš nám dal světlo, které září v temnotách: braň je a chraň. Toto jediné světlo je největším bohatstvím, které bylo svěřeno tvému životu.

Neměj strach snít

A především sni! Neměj strach snít. Sni o světě, který ještě není vidět, ale jistě nadejde. Naděje nás vede, abychom věřili v existenci stvoření, jež sahá až ke svému definitivnímu naplnění, až bude Bůh všechno ve všem. Lidé mající představivost darovali lidstvu vědecké a technologické objevy. Překročili oceány, vstoupili do zemí, kam dosud nikdo nevkročil. Lidé pěstující naději také přemohli otroctví a přičinili se o lepší životní podmínky na této zemi. Pomyslete na tyto lidi.

Buď odpovědný za tento svět

Buď odpovědný za tento svět a život každého člověka. Pomysli, že každá nespravedlnost páchaná na chudákovy je otevřená rána a umenšuje tvoji vlastní důstojnost. Život nekončí s tebou a na tento svět přijdou další pokolení, která vystřídají to naše a ještě mnohá jiná. Každý den pros Boha o dar odvahy. Pamatuj, že Ježíš přemohl strach kvůli nám. On přemohl strach! Náš nejproradnější nepřítel nezmůže nic proti víře. A když na tebe uprostřed životních těžkostí dolehne strach, vzpomeň si, že nežiješ jenom pro sebe. Ve křtu byl tvůj život již pohrou-

žen do tajemství Trojice a ty patříš Ježíši. A kdyby tě jednoho dne zachvátil děs anebo sis myslel, že zlo je příliš velké, aby bylo možné mu čelit, pomysli jednoduše na to, že Ježíš žije v tobě. A on si chce skrze tebe svojí mírností podrobit všechny nepřátele člověka: hřích, nenávisť, zločin, násilí, všechny naše nepřátele.

Měj odvahu pravdy

Stále měj odvahu pravdy, ale pamatuj, že nejsi nadřazen nikomu. Pamatuj na to: nejsi nadřazen nikomu. I kdybys zůstal jediným, kdo věří v pravdu, nevyhýbej

se přítomnosti lidí. I kdybys žil v mlčení poustevny, nos v srdci utrpení každého tvora. Buď křesťanem a v modlitbě všechno odevzdávej Bohu. A pěstuj ideály. Žij pro něco, co převyšuje člověka. A kdyby tě jednoho dne tyto ideály měly žádat, abys draze zaplatil, nikdy je nepřestaň nést ve svém srdci. Věrnost dosáhne všeho.

Když pochybíš, povstaň

Když pochybíš, povstaň. Nic není lidštějšího než pochybit. Pochybení se ti nemají stát vězením. Nebuď uvězněn ve svých pochybeních. Syn Boží přišel nikoli kvůli

zdravým, nýbrž kvůli nemocným, a tudíž přišel i kvůli tobě. A kdybys v budoucnu pochybil znovu, neboj se a povstaň! Víš proč? Protože Bůh je tvůj přítel.

Zachvátí-li tě hořkost, pevně věř ve všechny lidi, kteří ještě pracují pro dobro: v jejich pokoře je zárodek nového světa. Stýkej se s lidmi, kteří opatrují srdce jako srdce dítěte. Uč se z údivu, pěstuj úžas. Žij, miluj, sni, věř. A s milostí Boží nikdy nezoufej.

*Přeložil P. Milan Glaser SJ
Radio Vaticana
(Mezitimulky redakce)*

MUČEDNÍCI KOMUNISMU

Sestra Maria Teodora Witkowská CSSE

Příchod sovětských jednotek do východního Pruska, tzv. Warmie, začátkem roku 1945 doprovázely četné excesy a násilí na civilistech. Častými oběťmi se stávaly ženy, většinou německé či polské národnosti. My dnes přinášíme portrét řeholnice Marianny Witkowské, která statečně bránila mladou řeholní sestru a byla sovětským vojákem usmrcena.

Marianna Witkowská se narodila 23. března 1889 v Koźminie na severu dnešního Polska, tehdy Německa, v poměrně dobře finančně situované rodině jako druhé ze čtyř dětí. Její otec Franciszek Witkowski se věnoval obchodu s koňmi, matka péči o dům a o děti. Později se rodina přestěhovala do Bytoni a následně Lubichova, kde otec koupil polnost a začal hospodařit.

Matka Antonia Witkowská byla zbožná katolička, která vedla děti k víře. Sama byla členkou III. řádu svatého Františka a denně navštěvovala mši svatou. Doma u Witkowských se pěstovala láska k vlasti a mluvilo se pouze polsky, přestože žili v pruském záboru, což samozřejmě rodině přinášelo četná příkoří. Z širší rodiny vzešla celá řada duchovních povolání – tři její sestřenice se staly řeholnicemi – vstoupily do kongregace sester alžbětinek, nejstarší sestra Marianny se stala rovněž řeholní sestrou – vstoupila k sestrám svatého Archanděla Michae-

Sestra Maria Teodora Witkowská CSSE
Foto: <http://encyklopedia.warmia.mazury.pl>

la. Matčin bratranec se stal členem řádu Misionářů Nejsvětějšího srdce Ježíšova, následně pak misionářem a biskupem v Papui-Nové Guineji.

Zasvěcena Bohu

Marianna také toužila stát se řeholnicí a chtěla vstoupit do některého řádu s přísnějšími regulami. Její otec, jenž s jejím rozhodnutím zasvětit se Bohu souhlasil, ji však žádal, aby si vybrala nějakou kongregaci, která jí umožní, aby se mohla setkávat s rodinou. Marianna respektovala otcovo přání a v devatenácti letech vstoupila v lednu 1919 do Kongregace sester svaté Alžběty v Královci. V květnu 1909 zde zahájila noviciát a přijala řeholní jméno sestra Maria Teodora. 23. května 1911 složila první profesi, 6. května 1920 věčné sliby.

Následně pak pracovala celý život jako zdravotní sestra. Od roku 1923 působila v nemocnici v Postolině na oddělení u novorozenců a nemocných tuberkulózou. Navštěvovala a ošetřovala nemocné i v jejich domovech, věnovala se starým a opuštěným. Díky své víře sloužila potřebným s velkou obětavostí a trpělivostí. V roce 1936 byla přeložena

do obce Mikołajki Pomorskie, kde opět působila mezi nemocnými. V následujícím roce se stala sestrou představenou v klášteře v Nidzici a nadále pečovala o choré a potřebné. Po vypuknutí druhé světové války se komunity řeholních sester musely často stěhovat a řešily často komplikované situace, protože v řeholních domech žily sestry německé i polské národnosti. Sestra Maria Teodora musela v roce 1943 odejít do Plut a následně v roce 1944 do Dzierzgonia. Zde ji také zastihla blížící se východní fronta a zvěsti o řádění sovětských vojáků – loupežích, znásilněních žen a zabíjení obyvatel.

„Láska nikdy nezanikne“

24. ledna 1945 vstoupily jednotky Rudé armády do Dzierzgonia. V těchto dnech se sestra Maria snažila uchránit klášter, a především mladší sestry. Protože mluvila polsky, mohla se lépe domluvit se

sovětskými vojáky než sestry německé národnosti. Její přímluvy zachránily před deportací a zastřelením kněze Franze Grimma. Podařilo se jí před násilím vojáků dočasně ukrýt sestry i několik kněží a laiků v domově pro seniory. V neděli 28. ledna 1945 sem vtrhnul rudoarmějec, a když zahlédl mladou sestru Amabilis, chtěl ji odtáhnout a znásilnit. Sestra Teodora ji bránila vlastním tělem, chtěla vojáka zastavit a prosila ho, aby sestře Amabilis neublížoval. Rozzuřený voják však sestru Mariannu na místě střelil pistolí do hlavy, přičemž rána byla smrtelná. Svědky této vraždy byli probošt Bernhard Poschmann, kaplan Franz Grimm, sestra Afra Schmid, sestra Amabilis Markowská a další osoby z Dzierzgonie. Vojáci pak odvěkli tělo zastřelené řeholnice na neznámé místo. Bylo nalezeno teprve až za půl roku. 21. června 1945 proběhl pohřeb a její ostatky byly pochovány na far-

ním hřbitově v Dzierzgoniu. Na kříži, který farníci umístili na její hrob, byl napsán citát z 1. listu svatého apoštola Pavla Korintským: „*Láska nikdy nezanikne*“ (1 Kor 13,8).

Sestry alžbětinky usilují o beatifikaci sestry Marie Teodory Witkowské. V průběhu roku 2007 probíhalo sbírání materiálů o jejím životě a mučednické smrti. 15. září 2007 pak v katedrále svatého Jakuba v Olštýně otevřel arcibiskup Wojciech Ziemba, metropolita warmiňský, beatifikační proces 46 mučedníků nacistu a komunismu. V roce 2011 pak byl proces na úrovni diecéze ukončen a nyní pokračuje v Římě.

Vojtěch Vlček

Mgr. Vojtěch Vlček,
historik a pedagog, spolupracovník Ústavu pro studium totalitních režimů

FATIMA: ŠESTÉ ZJEVENÍ PANNY MARIE

Při svém zjevení v srpnu a září Panna Maria slíbila, že učiní zázrak, aby všichni uvěřili. Zpráva o tom šla od úst k ústům. Není proto divu, že při posledním fatimském zjevení v sobotu 13. října 1917 zalilo Cova da Iria nesmírné moře lidí. Odhady jejich počtu se pohybují od 50 do 100 tisíc.

Velké obavy

Atmosféra byla velmi napjatá. Šířily se zprávy, že vládní kruhy chtějí při zjevení nechat poblíž dětí vybuchnout bombu. Pasáči na to reagovali s klidem: „Jak by to bylo krásné, kdyby se nám dostalo milosti jít odtud s Pannou Marií do nebe!“ Podobně klidně čelili obavám, že pokud nedojde k zázraku, lidé se jim pomstí, či je dokonce zabijí. Byli se jisti, že Paní svůj slib splní. Totéž ovšem neplatilo o jejich rodičích, kteří se obávali, že to bude poslední den života jejich dětí. Lucii otec však odvážně řekl: „Jestliže moje dcera zemře, chtěl bych zemřít po jejím boku.“ A tak poprvé on i jeho žena zjevně doprovázeli Lucii na místo zjevení. Tři děti v doprovodu

svých blízkých se jen pozvolna a za pomoci silných mužů, kteří jim davem razili cestu, prodíraly vpřed. I když lilo jako z konve a všichni byli promáčení skrz naskrz, nebránilo to mnoha lidem, aby nepoklekali do bláta a neprosili pasáčky o různé milosti.

„Jsem Královna růžence“

Když konečně dorazily na místo zjevení, Lucie z vnitřního popudu vyzvala lidi, aby zavřeli deštníky a začali se modlit růženec. Třebaže nepřestávalo intenzivně pršet, všichni ihned uposlechli. Brzy záblesk světla ohlásil příchod Panny Marie. „Co si ode mne přejete?“ zeptala se Lucie Matky Boží. „Chci ti říci, aby zde postavili k mé počtě kapli; jsem Panna Maria,

Královna růžence!“ Maria tedy podle svého předchozího příslibu odhalila své jméno: „Královna růžence“ (*Senhora do Rosário*). Pak pokračovala: „Modlete se nadále denně růženec. Válka se chýlí ke konci a vojáci se brzy vrátí domů.“

Po tomto příslibu brzkého konce první světové války Lucie požádala: „Chtěla jsem vás poprosit o mnoho věcí: abyste uzdravila nemocné a obrátila hříšníky atd.“ „Některé ano, jiné ne.“ A v souvislosti s tím se Maria na závěr vrátila k jádru svého poselství: „Musí se polepšit a prosit za odpuštění svých hříchů. Ať už neurážejí Boha, byl už tolik urážen.“ Tato poslední slova řekla s tak smutným výrazem ve tváři, že se to nesmazatelně vrylo do srdcí vizionářů.

Tři růžencová vidění

Při svém odchodu Maria stejně jako při některých předchozích zjeveních rozevřela své dlaně a nechala z nich zazářit Božím světlu. Tentokrát však je vysílala do slunce. To vedlo Lucii k tomu, že vykřikla k lidem: „Podívejte se na slunce!“ Následoval sluneční zázrak. Ten však pasáči neviděli, neboť během něho se jim podle Mariina příslibu z září dostalo trojího vidění. Nejprve všichni spatřili vedle slunce svatého Josefa s Ježíškem a Pannou Marií. Svatý Josef a Ježíšek křížem žehnali světu. Pak jen samotná Lucie viděla Bolestnou Pannu s Kristem Pánem, jenž opět žehnal světu, a nakonec zase jen ona Pannu Marii Karmelskou. Zatímco první vidění odkazovalo na tajemství radostného růžence, druhé vidění se vztahovalo na bolestný růženec a třetí vidění na růženec slavný.

Sluneční zázrak

Během těchto vidění byli ostatní lidé svědky velkolepého slunečního zázraku, který je bezesporu jedním z největších zázraků v dějinách Církve. V čem spočíval? Roztrhly se husté mraky a ukázalo se slunce. Zářilo jako veliká perla, takže všichni mohli na něho bez bolesti upírat svůj zrak. Tak mohli vidět, jak slunce třikrát rotovalo kolem své osy a přitom postupně vysílalo paprsky různých barev: žluté, modré, zelené a fialové. Ty takto zbarvovaly lidi i věci kolem nich. Nakonec se slunce odtrhlo od oblohy a vrhalo se na zem. Mnozí si mysleli, že nastává konec světa, křičeli hrůzou a vyznávali své hříchy. Avšak slunce se vrátilo zpět, takže výkřiky hrůzy byly vystřídány zvoláními radosti: „Zázrak! Zázrak! Buď pochválena Panna Maria!“ Šaty všech, předtím zcela promáčené, byla úplně suché.

Tento sluneční zázrak, který trval deset až patnáct minut, pozorovali všichni, a to nejenom přítomní na místě zjevení, ale i lidé do vzdálenosti čtyřiceti kilometrů. Nebyl to však přirozený jev, takže nebyl registrován žádnou observatoří. Mezi svědky zázraku nechyběli novináři. Z nich je zřejmě nejznámější Avelino de Almeida, bývalý seminarista a zednář. V antiklerikálních novinách *O século* zamýšlel napsat vysmívající se článek, ale

Lidé sledují sluneční zázrak. Foto: Wikimedia Commons

poté, co viděl zázrak, napsal pravdivou zprávu. Tentýž sluneční zázrak spatřil v roce 1950 ve vatikánských zahradách papež Pius XII. v souvislosti s vyhlášením dogmatu o Nanebevzetí Panny Marie, a to čtyřikrát: 30. října, 31. října, 1. listopadu, tj. v den dogmatického vyhlášení, a 8. listopadu.

Roztrhly se husté mraky a ukázalo se slunce. Všichni na ně mohli bez bolesti upírat svůj zrak. Slunce rotovalo kolem své osy a přitom postupně vysílalo paprsky různých barev.

Po zázraku

Lidé po zázraku byli plni emocí, modlili se a hlavně chtěli vidět vizionáře a mluvit s nimi. Sestra Lucie to líčí těmito slovy: „[...] lidé se k nám chovali, jako bychom byli nějaká vzácná zvířata, která chtějí vidět a pozorovat! Večer jsem byla skutečně unavená z tolika otázek a vpytávání. A nebralo to konce, ani když nastala noc. [...] Já jsem však přemožena únavou klesla na zem a usnula. [...] Příštího dne, nebo lépe řečeno příští dny vpytávání pokračovalo.“¹ Lucie před ním někdy

utíkala, ale většinou je trpělivě snášela a obětovala je Bohu.

Velkým problémem pro děti se stalo to, že nezřídka se kněží i další lidé ptali na věci, které nechtěly a nemohly vyřadit. Vyřešil je Faustino José Jacinto Ferreira, děkan v Olivalu. Poradil dětem, aby říkaly, že Panna Maria jim řekla, aby to nikomu nepovídaly. Dával jim i mnohé jiné moudré rady ohledně duchovního života. Lucie čas od času nacházela na jeho faře útočiště. Považovala ho proto za svého prvního duchovního vůdce.

Zástup svědků slunečního zázraku se vrátil do svých domovů a šířil o něm zprávu. Následovaly četné projevy víry a zbožnosti. Nám již známý Don José Alves Correia da Silva, první biskup obnovené diecéze Leiria, zahájil v roce 1922 kanonický proces o zjeveních. Byl završen 13. října 1930, tedy v den výročí slunečního zázraku, jejich uznáním za autentické.

P. Štěpán Maria Filip OP

P. Lect. PhDr. Štěpán Maria Filip OP, Th.D., vyučující na CMTF UP v Olomouci a na Angéliku v Římě

¹ «Vzpomínka druhá», II, 16. In: *Sestra Lucie hovoří o Fatimě: Vzpomínky sestry Lucie*. 2. vyd. Fátima: Secretariado dos Pastorinhos, 2007, s. 96.

OPRÁVNĚNÁ RŮZNORODOST

Rozhovor s Mons. Dominiquem Reyem

Mons. Dominique Rey, biskup diecéze Fréjus-Toulon, velkoryse uplatnil ve své diecézi Motu proprio papeže Benedikta XVI. Zmiňuje se nám o této zkušenosti a jejich pozitivních plodech.

Jak jste přijal v roce 2007 Motu proprio Summorum Pontificum?

Přijal jsem *Summorum pontificum* synovsky. Tento právní akt měl za cíl učinit konec utrpení těch, kteří si v Církvi přáli modlit se starobylými liturgickými rity a kterým byly tyto do té doby odpírány. Byl to také akt smíření pro zmírnění rozdělení minulosti. Jako biskupovi mi bylo jasné, že Motu proprio zavedlo nová právní ustanovení pro starý ritus, platná pro celou Církev latinského obřadu, a tedy pro mou diecézi.

Jak hodnotíte, deset let poté, jeho aplikaci?

V diecézi Fréjus-Toulon a na mnoha místech bylo uplatněno široce a bez vzbouzení kontroverzí. Jeho plody jsou skutečné. Stará liturgie „sytí“ společenství nebo farnosti početným růstem a přitahuje mladé. Jedná se o součást rozmanité různorodosti mezi všemi křesťanskými komunitami ve společenství s jejich biskupem. Samozřejmě, *Summorum pontificum* nebylo možná dokonale uplatněno všude ve Francii. Má vlastní zkušenost mi ukázala, že důvěra a velkorysost nebudou bez uznání, a že vytvořily hlubší bratrskost a společenství v diecézi. Snažím se osobně doprovázet skupiny, které žijí mimořádnou formou. Tyto komunity čelí výzvam. Mé přesvědčení je ale jasné: jsou součástí řešení v dnešní Církvi, tedy žádný problém.

Co jste Vy sám konkrétně učinil ve své diecézi?

Vytvořil jsem personální farnost v Toulonu (sídelní město diecéze) pro mimořádnou formu a svěřil jsem ji nové komunitě. Nižší i vyšší svěcení (kam patří i kněžské) jsou členům této komunity a některým diecézním seminaristům udělována podle *usus antiquior*. Pokud

Mons. Dominique Rey
Foto: <http://apostoladacaridade.blogspot.cz>

Setkání liturgických ritů má jednu přednost: vede nás k většímu porozumění autentickému bohatství liturgie.

jsem o to požádán, slavím svátosti podle starého ritu, protože věřící, kteří jsou k nim vázáni, nejsou „katolíky druhé třídy“. Zaslужují si stejnou pastorační pozornost jako jakýkoli jiný věřící. V posledních dobách jsem schválil fakulty pro kněze Bratrstva svatého Pia X. pro svatby v souladu s přáním papeže Františka. Ve všech těchto rozhodnutích se snažím

pracovat na jednotě a společenství v diecézi v oprávněné různorodosti duchovní a liturgické schválenou Církvi.

Občas se o Vaší diecézi mluví jako o laboratoři: v čem by to mohlo být a myslíte, že by to mohlo být příkladem?

Když si představuji budoucnost diecéze Fréjus-Toulon, vidím všechnu tu práci, kterou je třeba vykonat, ale myslím, že volby, které byly udělány, jsou nosné. Klíčem je samozřejmě široké přijetí nových komunit a kněžských povolání. Z toho vyplývá respekt, s nutným rozlišováním, k specifickému charismatu a povolání každého. Všechny formy spirituality a autenticky katolického kultu jsou nezbytné pro novou evangelizaci, a to platí i pro mimořádnou formu římského ritu. Jednota diecéze a bratrskost uprostřed presbytáře žijí v misi, která nám připomíná, že náš největší poklad je Kristus.

Ve svém dopise doprovázejícím Motu proprio adresovaném biskupům Benedikt XVI. vyzývá k „vzájemnému obohacování“ mezi formou řádnou a mimořádnou stejného římského ritu: jak interpretujete toto nabádání?

V diecézi Fréjus-Toulon nyní několik farností žije ve dvou formách římského ritu. Jelikož je v praxi slavena s velkou úctou, mimořádná forma římského ritu upoutala moji pozornost důležitostí posvátnosti, rituálnosti a krásy v liturgii. Toto setkání liturgických ritů má jednu přednost: více nám otvírá porozumění autentickému bohatství liturgie. Aby se zamezilo úskalí kreativity, vidím možnost ptát se na naše postupy. Například návrh kardinála Saha na celebrování mše *ad orientem* vzbudil méně ideologických blokáží a umožnil některým znovu objevit duchovní význam tohoto gesta.

Jak se vyrovnáváte s tím, co kardinál Ratzinger nazval „reforma reformy“? Je to stále aktuální téma?

Kardinál Sarah často mluvil o této reformě, naposledy v *Síle ticha* a na poslední konferenci *Sacra Liturgia* v Miláně. Hovoří o ní společně se vzájemným obohacováním. Bez ohledu na to, jak se tomu říká, tato myšlenka vychází z přání pro větší věrnost principům liturgické reformy stanoveným na Druhém vatikánském koncilu ve světle zkušeností posledních padesáti let. Bude to vyžadovat čas a hlavně by neměla předcházet rozhodnutím Svatého stolce. Ale je jasné, že tato otázka zůstává relevantní a že vzbuzuje četné diskuze mezi pastýři a akademiky.

Jak analyzujete situaci institutů „Ecclesia Dei“, především těch, které formují sekulární kněze: vidíte je jako nostalgiky po minulosti, které je třeba doprovázet s láskou, nebo jako šanci pro Církev? A Církev, hlasem biskupa především, má hrát svou úlohu, aby je vedla, jako všechna nová společenství, a to zejména ve směru akceptace sloužení řádné formy?

Myslím, že představa, kterou mnoho lidí o těchto komunitách má, není správná. Je třeba uznat, že některé osoby uvnitř těchto komunit mnoho trpěly. Ale raduji se, dalek od hrabání se v minulosti, z nových generací kněží a řeholníků vycházejících z těchto komunit, protože se tam setkali s Kristem. To není nostalgie. Ony dosvědčují to, co papež Benedikt XVI. napsal v dopise doprovázejícím *Summorum pontificum*: „Co bylo posvátné pro předcházející generace, zůstává posvátným a velkým i pro nás a nemůže být znenadání zcela zakázáno, nebo dokonce pokládáno za škodlivé. Všem přinese dobro, bude-li uchováno bohatství, které vyrostlo ve víře a v modlitbě Církve, a dá-li se mu správné místo.“

Moje úloha jako biskupa je zajistit s těmito komunitami pouto církevního společenství a vyhnout se jejich izolování nebo riziku sektářských posunů, které všude existují. Ale toto společenství přichází přes blízkost, přes slavení mše svaté a svátostí pro ně. To je úloha každého biskupa z jeho diecézi.

Foto: <http://apostoladacaridade.blogspot.cz>

Co bylo posvátné pro předcházející generace, zůstává posvátným a velkým i pro nás a nemůže být znenadání zcela zakázáno, nebo dokonce pokládáno za škodlivé. Všem přinese dobro, bude-li uchováno bohatství, které vyrostlo ve víře a v modlitbě Církve, a dá-li se mu správné místo.

Církev schvaluje existenci těchto institutů, jejichž členové sami neslouží novou liturgii a já to respektuji. Ale to také znamená z jejich strany stejný respekt pro ostatní kněze. To neznamená odsoudit veškerou diskuzi, ale požádat o to, aby byla vedena s úctou, bratrsky a konstruktivním způsobem.

Tyto instituty „Ecclesia Dei“ mají proporcionálně více povolání než většina ostatních církevních sektorů: jak to hodnotíte?

Není snadné tento fenomén přesně vyhodnotit. Ale jeden fakt zůstává: mnoho mladých je přitahováno komunitami, které nabízejí tradičnější liturgii, formaci, komunitní život a disciplínu. Můžeme tady vidět „znamení času“ (*Gaudium et spes*, 4). Nemůžeme tuto realitu ignorovat, neboť skrze ni k nám mluví Bůh.

Zdá se, že papež František je připraven brzy znovu začlenit Bratrstvo svatého Pia X. do Církve bez doktrinní dohody: věříte, že tato dohoda je brzy možná a co si o ní myslíte?

Doufám, že toto smíření, a za to se modlím, bude realizováno brzy. Je samozřejmé, že klérus a věřící Bratrstva svatého Pia X. jsou také naši bratři v katolické víře. Odstranění překážek, které v minulosti vznikly, by umožnilo dát jim zcela plné místo uvnitř Církve, kde jsou pozváni být svědky Krista a pravdy pro dnešní svět.

*Rozhovor vedl Christophe Geffroy
La Nef N°294 červenec–srpen 2017*

Přeložil jv

Díky za umožnění překladu patří biskupu Reyovi a redakci La Nef, kteří udělili souhlas s jeho pořizáním.

EXISTUJE ROZUMNÁ ALTERNATIVA?

Předvolební zamyšlení

Kdo není zaslepený soustavným politicko-korektním lhaním o mírumilovném islámu, ví, že hlavním tématem voleb v zemích EU je jejich islamizace. Jak se k ní staví zmíněné strany? Odmítají kvóty, ale je důvodné podezření, že to na voliče jen hrají. Proč? Protože je jejich vedení neochvějně přesvědčeno, že naše příslušnost k EU nemá rozumnou alternativu. Takže, až se spor o kvóty vyhrtí, padnou znovu zvolení odpůrci kvót rádi za obět zájmům EU.

Nová zákeřnější ideologie zla

Proč by ale nemohly přijít bruselské elity k rozumu? Protože jsou už nejméně čtvrt století fanaticky oddány multikulturalismu, který je spolu s feminismem, politikou korektností a agendou podvržených lidských práv součástí totalitní ideologie neomarxistů. Když mluvil Jan Pavel II. o nové, zákeřnější ideologii Zla, která staví lidská práva proti člověku, měl na mysli ideologii, která řídí politiku EU. Její stoupenici se zaklínají podvrženými lidskými právy, vymyšlenými pro účely kulturní revoluce neomarxistů. Ta se bez fanfár prohnala posledním půlstoletím dějin Západu v líbivém převleku vývoje vyšší humanity; zplodila i tzv. evropské hodnoty.

Mezi našimi křesťanskými politiky jsou jistě poctiví, zdatní úředníci; bohužel bez potřebného rozhledu. Po šílenostech s „migrační krizí“ sice už i oni sem tam něco ceknou proti multikulturalismu či politické korektnosti, ale do ideologických souvislostí si je dát neumějí. Nikdo jim neprozradil, že se jedná o varianty totalitní ideologie neomarxistů, která vzešla z programové nenávisti k tradičnímu Západu, a proto vyhlásila křesťanským hodnotám nesmiřitelný boj. Mainstreamová média, jimž křesťanští politici i intelektuálové většinou věří, o tom mlčí.

Především tradiční morálka musela být zadupána a překonána. Neomarxis-

Tak koho letos? Topku, ODS, ANO, ČSSD nebo KDU? Nikoho z nich. Tedy extremisty? Kdo je ale vlastně extremisty?

té k tomu využili příznivé intelektuální klima: neodolatelnou přitažlivost relativismu a materialismu, do nichž vyústilo myšlení novověku. Proto se jim podařilo zmobilizovat intelektuály k revolučnímu tažení za radikální změnu společnosti. Dlouhým pochodem institucemi po-

Foto: <http://maxpixel.freepresspicture.com> (CC0 Public Domain)

Evropská unie realizuje programy totalitní ideologie, jejímž hlavním axiomem je etický relativismus. A ten je logickou antitezí obecných lidských práv.

stupně kádrově vylepšovali vlivové posty. Ovládli humanitní studia, kulturní centra, politiku a média. Plíživá kulturní revoluce tím získala cennou devízu: nenásilnost. Díky ní se jevila jako plynulý vývoj k vyšší humanitě. Kulturní marxisté tak úspěšně zakryli totalitní povahu svého počínání. Předstíranou starostí o všechny utlačované světa pak získali veřejnost na svou stranu.

Prvním revolučním krokem je tedy zničení civilizace bílého muže. Odtud exaltovaná láska k přistěhovalcům, k sexuální menšinám i k absolutní rovnosti mužů, žen, dětí a brouků. Multikulturalismus rozbíjí identitu Západu a národů, genderismus ničí rodinu, podvržená lidská práva nasazují revoluci lidskou tvář a politická korektnost ji urychluje šikanováním lidí zdravého rozumu.

Protikřesťanský Brusel

Křesťanští politici uvedených stran jsou bezmála jako jeden muž probruselští. Protože je ale bruselská politika z principu protikřesťanská, podílejí se významně na plíživém odkřesťanštění Evropy.

Pavel Bělobrádek se ve své autobiografii hlásí ke křesťanským kořenům Západu a k obecně platným lidským právním. Vyzývá lidskou důstojnost a ujišťuje, že v protějšku k populistům jsou lidovci pevní v zásadách. Hezky se to poslouchá, ale...; a nemysleme hned na vzdálenost mezi ideály a jejich uskutečňováním; ta je údělem všeho lidského konání. Je tu větší problém. Totiž nekřesťanské dogma povinné loajality k Bruselu.

Zásadně pozitivní vztah k EU mění Bělobrádkovy ušlechtilé proklamace v bezobsažné věty. Proč? Protože EU angažovaně realizuje programy totalitní ideologie, jejímž hlavním axiomem je etický relativismus. A ten je jako na potvoru logickou antitezí obecných lidských práv. Realizace proklamovaných hodnot je tím principiálně blokována. Lidská práva se tu např. vymýšlejí podle ideologického klíče a podle představ lidí, jako jsou sexuální maniak W. Reich či feministka Clintonová. Za těchto okolností mohou lidovci o věrnosti kořenům Západu jenom snít. Když se přitom povýšeně otírají o „extremisty“, vnucuje se otázka, kdo je tady vlastně extremisty.

Antropologicky negativistická moderní filosofie je nesporně extremistická. Její etický relativismus velmi přispěl ke vzniku extremistických totalit. Politika, která realizuje programy totalitních ideologií je extremistická. Výměna evropské populace proti vůli voličů je také extremistická...

Páté kolo u vozu?

Křesťanští politici chlácholí svědomí představou, že když mají EU změnit k lepšímu, musejí být u toho. Jako páté kolo u vozu? Jejich naivita se podobá Dubčekově naději, že přesvědčí Brežněva. Zaklínají se např. potřebou ochrany vnějších hranic unie a zároveň zdůrazňují, že se musí řešit celoevropsky. To opravdu nevědí, že strategií bruselských multikulti elit je tu tvořivá nečinnost? Záplava migrantů je přece pro ně vítaným naplněním jejich tužeb, o kterém architekti multikulturalismu v šedesátých

letech jen snili. Vyšší ideologický zájem je tu nadřazen pravdě, právu, národním zájmům i bezpečí občanů. Bruselská nomenklatura je holt dobře prokádovaná.

V praxi Pavel Bělobrádek taky zatím „nezklamal“. Pod Pithartovým vedením vyrostl v politika evropského formátu, což není zrovna kompliment. Když např. kardinál spatřuje v muslimské migraci hrozbu, Pavel Bělobrádek briskně opáčí, že Halík to vidí jinak; asi to zná lépe, než biskupové z území ovládaných muslimy. Jindy ujišťuje, že by klidně tisíc takových „uprchlíků“ ročně přijal. Čunka zase uvědoměle peskuje za jeho pravdivou řeč o gay paradě. Klidně sedí ve vládě, v níž jedou naplno destruktivní bruselské programy genderu a multikulti a v jejímž stínu nerušeně řadí nedotknutelné politické neziskovky.

Naši křesťanští politici by se měli učit u Poláků a u Orbána. Tyto volby totiž nejsou jen v řadě jiných. Možná se v nich ne-

zvrtně rozhoduje o našem osudu, mimo jiné i o svobodě vyznání. Zodpovědná volba křesťanů proto nemůže být prounijní, tj. promuslimská, a tedy protikřesťanská.

Daleko pravdivěji hodnotí naše bytí v EU Robejškovi Realisté, Machovi Svobodní či Okamura – tedy politici (pokud vím) nikoli křesťanští. Že by i tady platilo, že první budou poslední...?

Jiří Fuchs

(Mezilitulky redakce)

Doporučená předvolební četba:

Patrik Buchanan: *Smrt Západu*

Vladimír Palko: *Lvi přicházejí*

Anthony Browne: *Úprk rozumu*

Fuchs/Tejklová: *Milosrdenství? Bez rozumu?; Vyšší humanita nebo totalita?*

Jiří Fuchs, filosof,
lektor Academia
Bohemica

ZPOLITIZOVANÝ ANTIKOMUNISMUS?

Rozhovor francouzské historičky Muriel Blaive s deníkem *Právo* vyvolal u českých čtenářů neklid. Není to nic příjemného přečíst si tvrzení o tom, že jsme v padesátých letech žili víceméně v symbióze s komunistickým režimem, a dozvědět se, že *ausgerechnet* tato dáma „by ráda v českém kontextu přispěla k etablování otevřené diskuse o zdejším, nejen komunistické minulosti“.

S paní Blaive už jsem měla tu čest: před několika lety i u nás vyšla její stať „Promarněná příležitost“, kde nám vytkla, že jsme v roce 1956 nebyli tak stateční jako Maďaři. Protože se na rok 1956 a události s ním spojené pamatují dost dobře, poslala jsem stížnost na francouzské velvyslanectví s kopií autorce. Její článek i moje reakce vyšly v revue *Prostor* společně s krátkými vyjádřeními několika spoluvěznů mého otce, který byl vězněn v letech 1952–1960. Ambasáda nechala odpověď na paní Blaive, ta byla ovšem nejen arogantní, ale přímo lživá. Ale to

není důvod, proč se cítím nucena k této epizodě vrátit. Jde mi o něco jiného.

Paní Blaive totiž přirovnává náš život pod komunismem k životu Francouzů ve Vichy. Tvrdí, že vichistický režim byl u obyvatel poměrně populární a teprve po válce se místní Francouzi začali sty-

Není nic příjemného přečíst si tvrzení o tom, že jsme v padesátých letech žili víceméně v symbióze s komunistickým režimem.

lizovat do role hrdinů. Nevím, nakolik je tento soud spravedlivý, ale vím, že komunistická totalita šla mnohem hloub do života lidí, mám na mysli třeba nucenou kolektivizaci venkova v komunistických zemích. Navíc sama intenzita politických tlaků svědčí o tom, že obyvatelstvo kladlo zřetelný odpor.

Redaktorka *Práva* pak položila otázku: Jak vnímáte jako Francouzka žijící ve Vídni dnešní český antikomunismus? Paní Blaive odpověděla: „Donedávna se tu bral jako samozřejmost, přitom viděno ze západní Evropy vypadal spíše jako zastaralá připomínka dogmatických ideologických hnutí ze šedesátých a sedmdesátých let. Zpolitizovaný antikomunismus je zjednodušená ideologie podobně jako komunismus.“ Takže komunismus a antikomunismus je v podstatě totéž...

Paní Blaive působí jako poradkyně ředitele Ústavu pro studium totalitních režimů. Naši sociálně-demokratičtí senátoři ji totiž dosadili do rady ÚSTR. Protestují!

Michaela Freiová

Michaela Freiová, publicistka a překladatelka, spolupracovnice Občanského institutu a Res Claritatis

FIKTIVNÍ FILOSOFICKÉ ROZHOVORY O NEFIKTIVNÍCH PROBLÉMECH

Limity materialismu

Lze lidské myšlení uspokojivě vysvětlit materialisticky? A mohou materialisté vznášet nárok na pravdivost svých tvrzení? Sledujeme další část debaty dvou přátel, Filosofo a Nefilosofo.

N: Kdysi jsme hovořili o tom, že stupeň našeho poznání přímo koreluje se stupněm jistoty, který máme při přijímání anebo obraně určitých hodnot. Věřím-li pouze, že člověk má právo na existenci, že nemohu nikomu vnucovat svůj pohled na život, že ženy nejsou druhořadé bytosti atd., zeje za mým postojem propast pochybnosti, která se mi může stát osudnou, budu-li muset tyto hodnoty hájit před těmi, kteří je napadají. Jestliže však mám v jejich prospěch nezpochybnitelné důvody, mohu se o ně při jejich obraně pevně opřít. Měl jsi na mysli rozdíl mezi věděním a vírou, mezi jistotou a domněnkou. Tyto souvislosti dobře chápu, nezdá se mi však, že by v našem lidském životě bylo skutečně něco nezpochybnitelného. Vždyť jsme křehké hmotné bytosti, které se na tomto světě objevily z nám neznámého důvodu a velmi brzy odejdeme ze scény. Po většině z nás zde nezůstane ani stopa. Proč tedy každému lidskému jedinci přiřkládáš takovou hodnotu? Proč si myslíš, že je absolutní, nezpochybnitelná?

F: Tvoje nejistota pramení z toho, že se na člověka díváš materialistickou optikou. Považuješ ho za pouhý kus hmoty, jehož osud je zpečetěn již od samého momentu jeho vzniku. Co je hmotné, podléhá proměnám a nakonec zaniká. Je-li člověk jen vysoce organizovanou hmotou, tomuto údělu neunikne. Ale v tvém postoji je skryta naděje, kterou nevidíš.

N: Naděje, kterou nevidím? Přiznám se, že jsem někdy zdrcen nesmyslností lidské existence. Byli jsme vrženi do světa a brzy v něm budeme i pohřbeni. Na jakou naději narážíš? Chceš si mě dobírat?

F: Vůbec ne. Podívej se na to takhle. Protože máš za to, že jsme čistě materiální

bytosti, jsi doveden k závěrům, které jsi právě naznačil. Před chvílí jsi ale také řekl, že v životě není nic nezpochybnitelného. Aplikuj to na své materialistické přesvědčení! Budeš-li důsledný, musíš připustit, že se můžeš ve svém pohle-

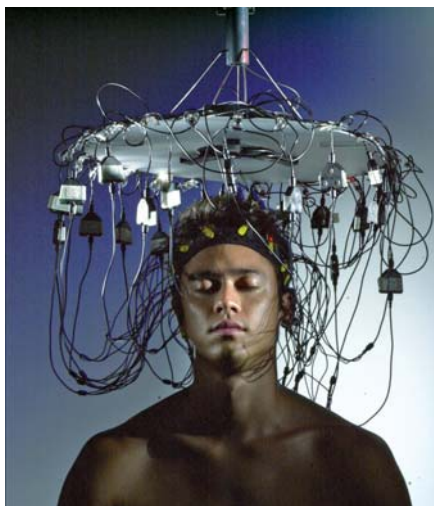

Foto: Wikimedia Commons, Glogger (CC BY-SA 3.0)

Lidské myšlení patří k tomu rozměru člověka, který přesahuje řád materiální kauzality.

du na člověka mýlit. Nespoj se svou chmurnou vizí přílišné jistoty! Ani ona není nezpochybnitelná!

N: Máš sice pravdu, ale útěchu mi to nepřináší. Z mých pochybností o hodnotě lidského života mě to nevyvádí. Odkud čerpáš své naděje ty? Spatřuješ snad na materialismu nějakou vadu?

F: Ano, a ne jednu. Materialismus je pochybný od svého samotného základu. Zkus domyslet důsledky materia-

listické interpretace lidského bytí. Tam se ti může rozsvítit světlo, které ozáří ty smutné temnoty, v nichž se potácí mnoho dnešních lidí. Dám ti první otázku. Myslíš si, že lze lidské myšlení uspokojivě vysvětlit materialisticky?

N: Proč by ne? Četl jsem řadu studií, které dokazovaly, jak náš mozek myslí. Kognitivní vědci se fungováním lidského mozku zabývají velmi intenzivně. Je otázkou času, kdy nám sdělí, v čem vlastně podstata myšlení spočívá.

F: Jak asi bude vypadat jejich řešení? Předloží nám složité biochemické vzorce procesů, které se odehrávají v mozku v momentě, kdy konáme tu činnost, kterou nazýváme myšlením?

N: V zásadě ano. Myšlení přece nemůže být ničím jiným než složitý neuronální děj v naší hlavě. Biochemie má dostatečně precizní nástroje k jeho popisu.

F: Uvaž to ale z jiné stránky. Člověk jakožto určitým způsobem organizovaná hmota podléhá mnoha dějům. Když sním tento rohlík, spustí se ve mně mechanismus zvaný trávení. Biolog ti ho přesně popíše. Vychrlí na tebe takový počet chemických vzorců, že se ti z toho bude točit hlava a možná tě přejde i chuť na další jídlo. Podstatné ale je, že se ve mně tento proces odehrává tak, že ho nemám pod kontrolou. Odvíjí se podle určitých zákonitostí, nad nimiž nemám vládu a vlastně je ani neznám. Budu-li na člověka hledět materialistickým očima, musím připustit, že proces myšlení probíhá podobným způsobem. Tak jako se ve mně odehrává trávení, tak podobně se ve mně odehrává i myšlení. Jeho zkoumání spočívá v tom, že se hledají příčiny a podmiňující faktory procesů v mozku, které jsou zkušenostně dostupné. Příslušní vědci ti řeknou, že tvé trávení probíhá

tímto a tímto způsobem, protože v něm účastné látky vzájemně reagují tak a tak. S tvým myšlením je to principiálně stejné. Zaujímáš právě tento myšlenkový postoj, protože celková konstelace tvého mozku je přesně taková, jaká je. Kdyby byla jiná, měl bys jiné myšlenky. Stejně jako kdyby se látky ve tvém žaludku chovaly jiným způsobem, tvé trávení by bylo rovněž jiné. Horší anebo lepší.

N: Nemám proti tomu námitky. V posledku je v nás všechno jen chemie.

F: Co když s tím nebudu souhlasit?

N: Na to máš právo. Ale mýlíš se.

F: Asi se tedy ony chemické procesy v mém mozku nějak zadržly. Vždyť s tebou ve svém myšlení nesouhlasím jen proto, že děje v mém mozku vyprodukovaly to, co ti předkládám jako své nesouhlasné stanovisko. Můj názor je sekrecí mého mozku, tak jako žluč mého žlučníku a trávicí enzymy mého žaludku. A ty máš to štěstí, že tvůj mozek vysekretoval pravdivou myšlenku o materialistickém pojetí lidského života. Nemáš nějaký prášek, jímž ovlivním chemické procesy v mém mozku tak, aby v něm vyprodukovaly něco pravdivého?

N: Nedělej si legraci. Vždyť své stanovisko můžeš změnit. Zvaž důvody a příjmy ty, které jsou přesvědčivé.

F: Jak bych mohl? Vždyť jsem jen hmotná bytost a myšlení není nic jiného než hmotný proces v mém mozku. Odvíjí se podle zákonitostí, nad nimiž nemám žádnou moc. Kde bych ji také vzal? Musel bych stát nad těmito procesy o stupeň výš. O stupeň, který není jen kvantitativ-

ní vyvýšeností, nýbrž kvalitativním přehledem. Mé já by se muselo pozvednout nad celou složitou materiální strukturu mozku se všemi jeho komplexně podmíněnými dynamismy. A to samé platí i pro tebe. Protože tvá přesvědčení nejsou ničím jiným než produktem mate-

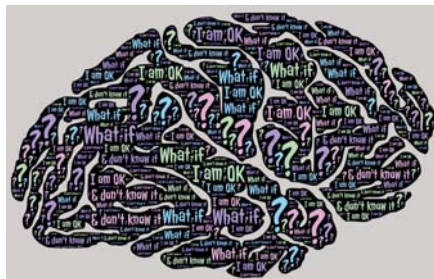

Foto: Pixabay, johnhain (CC0)

Jen když máme své myšlenkové procesy ve své vlastní moci, můžeme dospívat k pravdě a korigovat svoje omyly.

riálních bio-procesů ve tvém mozku, nemůžeš je vydávat za lepší a pravdivější, než jsou přesvědčení moje. Proč by měl tvůj mozkový děj být lepší a pravdivější než ten můj?

N: No, to nevím. Když materialisté vysvětlují myšlení, skutečně hledají hmotné faktory, kterými se ho snaží vysvětlit. Aha, teď mi to dochází! Pak to ovšem platí i pro jejich myšlení! Jejich postoje a teorie jsou jen výsledkem materiálních

a determinovaných dějů, nad nimiž nemohou mít kontrolu. Již nahlížím, že nemohou vznášet nárok na jejich pravdivost!

F: Takže ti již svítá alespoň malá naděje?

N: Hm, možná ano. Jaký je ale důsledek nepřijatelnosti materialismu?

F: Duální povaha člověka. Lidské myšlení patří k tomu rozměru člověka, který přesahuje řád materiální kauzality. Sokrates jej nazýval *psyché*, duší, a spatřoval v ní místo svobody. Jen když máme své myšlenkové procesy ve své vlastní moci, můžeme dospívat k pravdě a korigovat svoje omyly. Jinak ne.

N: Ale v mozku přece probíhají složité procesy. Nemají tedy s myšlením nic společného?

F: Platón by řekl, že jsou doprovodným jevem myšlení, které leží o jeden kvalitativní stupeň výše. Protože se jedná o gradualitu kvalitativní, nenachází se myšlení „kdesi za mozkem“. „Za“ je prostorová, a tedy kvantitativní kategorie. Myšlení se odehrává přímo v mozku, ale není s jeho materiálními procesy totožné.

N: Dej mi čas vše promyslet. Není to nic snadného.

F: Hodně štěstí. Preji ti, abys zakusil to, o čem mluví jeden starý latinský autor: útěchu z filosofie.

Roman Cardal

PhDr. Roman Cardal,
Ph.D., filosof. Přednáší
na vysoké škole CEVRO
Institut a spolupracuje
s Občanským institutem

Zpívejte Pánu:
hudba v bohoslužbě

Konference katolických biskupů
Spojených států amerických

Z nabídky nakladatelství Krystal OP

Krystal OP, nakladatelství teologické a filosofické literatury
Husova 8, 110 00 Praha 1, tel.: 224 218 440
e-mail: krystal@op.cz, on-line knihkupectví: <http://www.krystal.op.cz>

Konference katolických biskupů Spojených států amerických: Zpívejte Pánu: hudba v bohoslužbě
Dokument ukazuje místo hudby v římskokatolické liturgii obnovené po Druhém vatikánském koncilu. Představuje principy, prochází pokyny jednotlivých liturgických knih, ukazuje úkoly a poslání těch, kdo hudbou při liturgii slouží a kdo ji vybírají. Cílem je, aby zpěv a hudba vyjadřovaly hloubku slavených tajemství. Český překlad vychází s podporou a z pověření liturgické komise České biskupské konference. Úvodní slovo sepsal biskup královéhradecký Jan Vokál, předseda liturgické komise ČBK, předmluvu sestavil slovenský liturgista Vlastimil Dufka SJ, který text zasazuje do kontextu pokoncilních diskusí o hudbě v katolické liturgii.
Brož., 104 str., 120 Kč

HISTORICKÝ KALENDÁŘ • ŘÍJEN 2017

2. říjen 1942

Zemřela Marie Antonína Kratochvílová, řeholní sestra Kongregace Chudých školních sester naší Paní, mučednice a patronka Ostravsko-opavské diecéze. V roce 1942 uvězněna gestapem. Dne 13. června 1999 papežem Janem Pavlem II. blahorečena.

3. říjen 1977

Zemřel Gustav Pivoňka, hudební skladatel, dómský kapelník v Olomouci. Významnou měrou se zasloužil o propagaci a popularizaci Janáčkových děl. Jako regenschori na dómském kůru inicioval vznik řady církevních skladeb českých skladatelů. Jeho zásluhou se rozšířil žánr církevní hudby.

4. říjen 1582

Papež Řehoř XIII. upravil a obnovil obyčejný kalendář nazv. Gregoriánský. Vypustil 10 dní (po čtvrtku 4. 10. následoval rovnou pátek 15. 10.). Jednotlivé katolické země jej zaváděly postupně v následujících letech.

5. říjen 1997

V Ostravě slavnostně otevřeno regionální studio Radia Proglas.

8. říjen 1922

Narozen Petr Ovečka, katolický kněz-jezuita. Od roku 1953 až do roku 2002 působil jako redaktor českého vysílání Vatikánského rozhlasu a v letech 1957–2001 byl redaktorem exilového měsíčníku *Nový život*. Od roku 1973 sekretářem exilové Křesťanské akademie. Po návratu do vlasti roku 2002 redigoval bulletin *Jezuité*.

11. říjen 1962

Slavnostně zahájen Druhý vatikánský koncil v Římě. Účast 2.540 opatů a biskupů a též tři biskupů z ČSR. Hlavním iniciátorem jeho svolání byl papež Jan XXIII., jehož cílem byla obnova v Církvi. Započaté dílo pak dokončil papež Pavel VI.

11. říjen 1992

Papež Jan Pavel II. vydal apoštolskou konstituci *Fidei depositum* k vydání Katechismu katolické církve, napsaného po Druhém vatikánském koncilu.

13. říjen 2012

Při slavnostní bohoslužbě v pražské katedrále svatého Víta beatifikováno Čtrnáct pražských mučedníků. Slavnost celebroidal prefekt Kongregace pro blahorečení kardinál Angelo Amato.

14. říjen 1997

Kongregace pro bohoslužbu a svátosti ve Vatikánu udělila souhlas, aby byla v diecézích ČR dána možnost podávat svaté přijímání věřícím také na ruku.

16. říjen 2002

Papež Jan Pavel II. v apoštolském listu *Rosarium Virginis Mariae* vyhlásil Růžencový rok. Proto také navrhl dalších pět růžencových tajemství, tzv. „Tajemství světla“, připomínající události z období Kristova veřejného působení.

18. říjen 1787

Zemřel Mikuláš Adaukt Voigt, katolický kněz-piarista, literární a kulturní historik, zakladatel české kritické numismatiky. V roce 1771 se stal vicerektorem pražské piaristické koleje. Roku 1777 jmenován řádným profesorem všeobecného dějepisu a dějin literatury na univerzitě ve Vídni. Dával podněty k dalšímu rozvoji české vzdělanosti. Vydal čtyřdílný biografický slovník 100 nejvýznamnějších osobností české literatury.

18. říjen 1977

Zemřel ThDr. Jindřich Mánek, duchovní Církve čs. husitské, biblista NZ a překladatel. Profesor a děkan Husovy ČSBF v Praze. V letech 1962 až 1997 pracoval v překladatelské skupině českého ekumenického překladu Bible.

20. říjen 1912

Narozen Miroslav Příhoda, hudební skladatel, varhaník a pedagog. V letech 1935 až 1945 varhaníkem v kostele svatého Augustina v Brně a od roku 1945 ředitelem kůru v bazilice Nanebevzetí Panny Marie na Starém Brně. Zkomponoval několik mší, dále oratorium „Kristus“ a „Velkopáteční meditace“.

22. říjen 1837

Slavnostně posvěcen klasicistní kostel Nejsvětější Trojice v areálu Malostranského hřbitova v Praze. Zbudován ve stylu empíru. Hlavní oltář zdobí nedokončené dílo Františka Hořčíčky, zobrazující „Poslední soud“.

24. říjen 1877

Narozen ThDr. Alois Weber, katolický kněz a biskup, katecheta. Dne 22. října 1931 jmenován papežem Piem XI. sídelním biskupem litoměřické diecéze. Za svého episkopátu vystavěl devět nových kostelů. Svědomitě a štědře pečoval o církevní ústavy v diecézi.

24. říjen 1937

Slavnostně posvěcen nový kostel svaté Terzie od Dítěte Ježíše, zároveň ústavní kaple salesiánského domova mládeže v Praze-Kobylisích.

24. říjen 2007

Zemřel Petr Eben, hudební skladatel, varhaník a sbormistr. Ve svých skladbách upíná pozornost především na hudbu duchovní, v níž dominuje zhudebňování biblických předloh. Jeho skladby jsou prochnuty hlubokým křesťanským citěním.

25. říjen 1667

Zemřel Arnošt Vojtěch z Harrachu, katolický kněz a biskup, 28. velmistr Řádu křížovníků s červenou hvězdou, 13. pražský arcibiskup, kardinál. Za svého episkopátu zřídil roku 1655 biskupství v Litoměřicích a roku 1664 v Hradci Králové. Uvedl do Čech Řád milosrdných bratří, piaristy a pavlány. V roce 1629 slavnostně zahájena obnova pražské katedrály.

29. říjen 1902

Narozen Rudolf Col, katolický kněz, biblista, překladatel NZ. Profesor biblistiky na CMTF v Olomouci. Hlavním jeho dílem je vlastní překlad NZ z řečtiny, který poprvé vyšel roku 1947. Napsal několik odborných prací, např. „Biblická hermeneutika“ a „Biblická inspirace“.

Arnošt Kelnar

Jak to vidí Jan Toman

Soumrak křesťanské demokracie

V nadcházejících podzimních parlamentních volbách dostaneme my, křesťané, nejspíš pořádně na frak. Takže budeme mít dalších pět let na to, abychom s tím konečně něco udělali. Jsme-li toho ještě vůbec schopni.

S projevem hluboké pokory a lítosti musím vyznat, že vedu tak zvaný obyčejný život. Mám své zaměstnání či lépe povolání, starám se o dům a rodinu a mé dny jeden za druhým pohlucují běžné a nijak významné starosti. Pokud patříte také mezi lidi, kteří s koncem dovolené začnou šetřit na Vánoce a po Vánocích na dovolenou, pak víte, o čem píšu. Brodím se v přívalu zbytečných informací, marně vyhlížím ty podstatné a ty skutečně důležité se ke mně dostanou se zpožděním a oklikou, takže jsou mi povětšinou k ničemu. V tom lomozu a shonu všedního dne nám jaksi nezbyvá čas a síla na vytvoření ucelenějšího pohledu či názoru na ten či onen problém (= hřích), natož na to, abychom takto vytvořený postoj mohli konfrontovat s názorem lidí moudřejších, vzdělanějších a odborně poučenějších.

Proto je pravým potěšením, když si můžeme přečíst pregnantně formulovaný text, který jako poskládaná mozaika formuluje fragmenty našich vlastních, roztržštěných a nedomyšlených soudů.

Přesně takový pocit se mne zmocnil, když jsem si přečetl esej „Soumrak křes-

ťanské demokracie v Evropě“ od autora Vladimíra Palka, uveřejněný v týdeníku *Echo* číslo 31/2017, strana 32 a následující.

V této stati se autor nejprve zamýšlí nad způsobem, jakým a kým byly v Německu schváleny zákony, umožňující „stav manželský“ u osob stejného pohlaví. Rozvádí pojem antropologická revoluce, komentuje na základě dalších příkladů stupeň „křesťanskosti“ evropských křesťanských stran a především definuje postupné fáze jejich dechristianizace.

Autor svoji esej končí otázkou (cituji): Je otázkou, zda dokážou vzniknout malé, zato ortodoxní křesťanské strany, schopné dostat se do parlamentních lavic. – Jde o to, zda vyrostou natolik, že síly revoluce se už nebudou moci tvářit, jako kdyby kontrarevoluce byla svou početností a úrovní irelevantní.

Blíží se parlamentní volby. Naši páni biskupové nám k nim určitě pošlou pastýřský list. Předpokládám, že to bude ten minulý, s pozměněným datem. Takže v tom zase zůstaneme sami. Podíváme se na kandidátku naší (jediné,

podle názvu) křesťanské strany a zjistíme, že například ve středočeském kraji je na kandidátce na čísle jedna osoba židovského vyznání. Nic proti tomu, ale co kdybychom tam měli třeba i nějakého imáma – v rámci náboženské tolerance, samozřejmě!

Chci být špatným prorokem a chci prorokovat, že v nadcházejících podzimních parlamentních volbách dostaneme my, křesťané, pořádně na frak. Takže budeme mít dalších pět let na to, abychom s tím konečně něco udělali. Jsme-li toho ještě vůbec schopni.

Klíčí ve mně myšlenka na založení strany, jejíž název zatím mlhavě definuji jako „Naivní, radikální, xenofobně-populistická, totalitně klerikální, extremistická strana frustrovaných bigotních katolíků“. Měla by jednu obrovskou výhodu. Protože by ji okamžitě začali všichni nenávidět. Čímž by se projasnily kalné vody naší jinak skvělé přítomnosti.

MUDr. Jan Toman
praktický lékař pro děti a dorost

RC MONITOR SI MŮŽETE OBJEDNAT NA ADRESE:

Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, I 52 00 Praha 5, e-mail: redakce@rcmonitor.cz.

Jméno a příjmení:

Ulice:

Obec:

PSČ:

E-mail:

Počet výtisků:

Náklady na tisk a distribuci jednoho čísla jsou přibližně 24 Kč, což za rok činí 576 Kč. Periodikum je distribuováno zdarma a jeho vydávání je možné jedině díky zaslaným darům. Všem dárcům Pán Bůh zaplatí.

Letem světem

Začneme citací Daniela Kaisera z jeho pravidelného komentáře v *Echu*: „V pondělí 18. září česká vláda ministryni sociálních věcí Michaele Marksové Tomínové schválila koncepci rodinné politiky a tím z ní učinila vládní dokument. **Z koncepce vypadly věci, které předtím lidovce dráždily**, především právo (osamělých nebo lesbických) žen na to, aby jim umělé oplodnění hradil stát a nebylo k němu třeba souhlasu manžela. Taky z koncepce vypadlo povinné monitorování platů ve firmách nad 50 zaměstnanců, což mělo sloužit jako dokumentační centrum diskriminace ženského pohlaví.

V koncepci však zůstal základní směr, tedy přesun přízně státu od klasické rodiny, který dnes stát projevuje hlavně daňovou slevou na nepracujícího manžela či manželku. Marksová Tomínová a premiér Bohuslav Sobotka by rádi šli cestou vyšších dávek a přídavků pro všechny druhy rodin. Tím se v dnešním progresivním žargonu myslí i partnerství včetně těch registrovaných. Premiér mluví o „všech typech rodin bez rozdílu“, Bělobrádek v tom správně vidí „útok na manželství jako institut“, protože definice manželství, v západním civilizačním okruhu donekdávna všeobecně přijímaná, tedy sezdaný pár muž–žena, některým vedoucím lidem v ČSSD a ANO připadá zbytečně úzká.“ Situace kolem vládní koncepce rodinné politiky je tristní. Je zároveň smutnou ukázkou toho, kam až může zajít voličská

nevědomost či neochota zajímat se o věci podstatné. Pohlcení máslem či rumem prostě zabírá, zatímco na vládní úrovni jde o celé generační přeměny, ba dokonce – jako v tomto případě – o zničení trvalých a funkčních hodnot, o násilnou eliminaci dobra (rodiny) na celá desetiletí, ne-li možná na dobro. Daniel Kaiser pokračuje: „Podle Bělobrádky byla porušena koaliční

Koláž: mimi

smlouva, koncepcí totiž byla prosazena silově (hlasování ve vládě 9:8) a proti vyjádřené vůli jedné z koaličních stran. Ale z vlády už Bělobrádek lidovce nevyvede, bylo by to měsíc před volbami prázdné gesto. Celá koncepce se připravovala několik roků. **Proč od začátku nevyhrotili situaci, aby premiér viděl, že už ministerským opracováním takových nápadů riskuje koalici? Proč mu to nedali najevo v době, kdy by na jejich vládní účasti premiérovi záleželo? Příběh s rodinnou kon-**

cepčí je příběh o tom, jak moc respektovaným partnerem lidovci pro své silnější vládní partnery, ČSSD a ANO, skutečně byli. Žádné rovnocenné partnerství, hlavně mezi lidovci a sociálními demokraty, jako budoucí osa českých vlád, osa, jejíž partneři se intimně znají a důvěřují si, za ty čtyři roky prostě nevzniklo. „Velmi, velmi smutný příběh. Jistě, politika je náročná, nedisciplinovaná, zákulisní, výměnný obchod něco za něco... Víme. Ale tady je ve hře něco mimořádně podstatného. Mimořádně. Modleme se, aby se příští vláda koncepcí neřídila...

„Ženská emancipace je produktem nezralého mužství. Kdyby byl muž skutečný chlap, nemusela by jeho roli v domácnosti zastupovat žena,“ prohlásil v rozhovoru pro *Psychologii dnes* Max Kašparů. Byl to rozhovor plný perel. V pravém slova smyslu. Tak například: „Mládež v evropských společnostech je změkčilá. Není to tím, že lidé dnes mají jen jedno či dvě děti? A tudíž na ně příliš dohlížejí, jsou přehnaně opatrní. Mám z ordinace zkušenost, že **si velká řada lidí udělala boha ze svého dítěte.** Jemu se klaní, jemu přinášejí oběti, jeho chrání od námahy, od práce, vůbec od kontaktu s běžným životem. Na druhé straně je řada žen, které nechtějí více než jedno dítě, protože druhé nebo třetí by jim „sebralo figuru“ a ztratily by obdiv plážových seladonů.“ Zní to absurdně, ale...

-zd-

1. 10. Ne 26. neděle v mezidobí
Ez 18,25–28, Žl 25, Flp 2,1–11, Mt 21,28–32
2. 10. Po Památka svatých andělů strážných
Ex 23,20–23a, Žl 91, Mt 18,1–5.10
3. 10. Út sv. Maxmilián, biskup
Zach 8,20–23, Žl 87, Lk 9,51–56
4. 10. St Památka sv. Františka z Assisi, jáhna
Neh 2,1–8, Žl 137, Lk 9,57–62
5. 10. Čt sv. Palmác, mučedník
Neh 8,1–4a.5–6.7b–12, Žl 19, Lk 10,1–12
6. 10. Pá sv. Bruno, kněz
Bar 1,15–22, Žl 79, Lk 10,13–16
7. 10. So Památka Panny Marie Růžencové
Bar 4,5–12.27–29, Žl 69, Lk 10,17–24

8. 10. Ne 27. neděle v mezidobí
Iz 5,1–7, Žl 80, Flp 4,6–9, Mt 21,33–43
9. 10. Po sv. Dionýsius, biskup, a druhové, mučedníci
Jon 1,1–2,1.11, Jon 2,3–8, Lk 10,25–37
10. 10. Út sv. Paulin, biskup
Jon 3,1–10, Žl 130, Lk 10,38–42
11. 10. St sv. Jan XXIII., papež
Jon 4,1–11, Žl 86, Lk 11,1–4
12. 10. Čt sv. Radim, biskup
Mal 3,13–20a, Žl 1, Lk 11,5–13
13. 10. Pá sv. Eduard
Jl 1,13–15; 2,1–2, Žl 9, Lk 11,15–26
14. 10. So sv. Kalist I., papež a mučedník
Jl 4,12–21, Žl 97, Lk 11,27–28

Res Claritatis MONITOR – publicistický čtrnáctideník, vydává Res Claritatis. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. ISSN 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha, e-mail: redakce@rcmonitor.cz, číslo účtu: 2400089111/2010. Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Redakční rada: PhDr. Roman Cardal, Ph.D., fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP, Ing. Josef Mudra, Mgr. Radim Ucháč, Mgr. Ondřej Vaněček. Teologický poradce: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského čj.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevyžádané příspěvky a materiály se nevracejí.